

Hlavou v oblacích, nohama na zemi – zamyšlení nad Paní Bovaryovou

Každý z nás o něčem sní. Může jít o něco maličkého nebo nepodstatného, ale přece. Někdy se necháme tak unést, že zapomeneme na reálný život a fakta. Někteří se z této báječné iluze dokáží vymotat zase zpět do reality, jiní ne. Záleží na okolnostech. Nemůžeme říct, že snílci jsou blázni, že nemají létat v oblacích, ale postavit se na zem. Oni si to jednou uvědomí, ale sami. Bez pomoci. Až jednoduše přijde ten pravý čas. Nikdo nemůže nikomu přikazovat, jak se má cítit nebo jak má věci prožívat, a stejně tak nemůže někdo někomu říkat, jak moc může snít, nebo mu to dokonce zakazovat.

Teď si budu trochu protiřečit, jenže jak víme, každá mince má dvě strany.

Sněním se nemůžeme nechat unést úplně. Je to někdy jednodušší jen snít a oprostít se tak od problémů, ale nesmíme zapomínat, že život je dar a je jen jeden. Člověk, který jej stráví sněním nebude nikdy tak naplněn jako člověk, co pro své sny dokáže něco udělat, něco obětovat, překonat a také se občas něčeho vzdát. Člověk, co jen sní, nikdy nezažije úplný pocit štěstí. Věci, o kterých bude jen snít, se mu nikdy nesplní, pokud se nedokáže na chvíli snést z oblak zpátky na zem.

Úplně racionální pohled na věci a život ovšem také není zcela správný. Nejlepší "návod na život" je tedy dle mého být hlavou v oblacích, ale nohama stále pevně na zemi.